

לורן דיפון: העבודה של אורלנדו, למשל.

אריק מרטי: אכן, או של וורושקה (Veruschka), שעליה אני מדבר בספרי. אני חושב שפרסיאדו ממוצא היספני, ספרדי. גם כאן יש, אולי, לשלב בתופעה הנראית גלובלית ומסיבית של הטרנס הרבה מרכיבים, כמו דברים ייחודיים לתרבותם. ובעיקר כל מה שמקורו בדרום אמריקה, שבה בימינו, ככל הנראה, מאפילה, חלקית, על סוגיית הטרנס המקומית, האוניברסליות שלה. זאת, אף שיש לה סוגי ייחודיות מאוד עמוקים הקשורים גם בבעיות כלכליות וחברתיות, הגורמים לכך שהטרנס במדינות אלה הוא גם קרבן של נורמטיביות, לעומת ההומוסקסואליות המאלצת את הצעירים מהפבלות, משכונות העוני, להפוך לטרנסים כדי לאפשר את התקיימות הקשר ההומוסקסואלי עם מראית-עין נשית.

לורן דיפון: זה חשוב מה שאמרת עתה - פירוש הדבר שבונים הטרנסקסואליות בעזרת תופעת הטרנס.

אריק מרטי: בהחלט. זאת תופעה שמעניינת אותי במיוחד כי תופעת הטרנס המציגה עצמה כעובדה חברתית שוכחת לגמרי את הממשי העולמי של העובדה החברתית הזאת, ולובשת צורות לגמרי קשות. הזכרתי את המקרה של הצעירים שאצלם הטרנסיות היא דרך להדחיק את ההומוסקסואליות וכך להשתלב בנורמה. כלומר, לאפשר לצרכני הצעירים האלה ליישם את הצריכה שלהם, אבל במקום שבו הטרנס מאפשר לכך להיות מקובל, וזה משתלב בנורמות - אולי לא הפטריארכליות, אולי נשוב לפטריארכליות, שהיא מילה שהיום בשימוש גרוע ביותר - בכל מיקרה, שמשתלב בנורמה.

סוגיית הגוף מודחקת אפוא כל הזמן על ידי השיח, ואני חושב שהדרך הטובה ביותר לחשוב על הסוגיית טרנס ועל היחס שלה לגוף תהיה לגרום לגוף לחזור, ככל האפשר, בניגוד למבעים, ולראות במבעים ובשיח, שיח שעבר פירמוט מוחלט - השיח הטרנסי נשען על מבעים החוזרים באופן שיטתי - כדוגמת זה שהבאתי בנוגע ל "Petite Fille", "אני בת בגוף של בן". אלה מבעים שחוקים ביותר ולגמרי סטריאוטיפיים. אבל זאת לא רק הדוגמה הזאת, יש רבות אחרות - לרבות ריבוי ראשי התיבות כדוגמת terf - כאופן להדבקת סטיגמה, או לדחות, או לשיים. ישנה טכנולוגיה שלמה של הדיבור עצמו שאינה רק טרנסית, אלא מתקיימת גם אצל הג'נדרים, אך עוטה אצל הטרנסים עוצמה מיוחדת.

לדעתי, הדרך היחידה לחשוב - לאו דווקא לערער על התהליך הזה או לבקר אותו - אלא פשוט לחשוב עליו היא להחזיר את הדימויים בייחודיות שלהם או באופיים המסיבי, לעיתים, בכל מקרה במה שמתנגד לסוג של ביות באמצעות השפה לגבי מה שיש, כפי שאתה אכן אומר, ומופיע אצל לאקאן, מה מהגוף שהוא לא בר-השגה או בר-שילוב בסדר הסמלי או בסדר החברתי.

מסלולו וקידומו של המסמן טרנס

אריק זוליאני: דיברת על השפה, ומה שאני מאוד אהבתי בספרך היא החשיבה על סוגיית השפה, ובמיוחד הכנסתם לתמונה את פעולות הדיבור של אוסטין ואחרים. קודם התרשמתי מההתנסחות "הסירוב לפרש" ואני חושב שמי שיצפה בסרטון הזה יידע להעריך את הנוסח הזה, כיוון שגם אנחנו הזכרנו אותו בתחום שלנו, את סוגיית הסירוב לפרש. זה מוביל אותך, החשיבה הזאת על השפה ועל המין, השפה ביחסה למין, זה מוביל אותך ברגע מסוים לומר שהטרנס מבקש "לפרום את כל ההגדרות הסמנטיות". ואולי לא כך קורה בלימודי המגדר, איני יודע. יש כאן זיקה לנוסח שלך: "הסירוב לפרש", שעולה בקנה אחד, לדעתי, עם ההריסה, כלומר "פרימת כל ההגדרות הסמנטיות".

לא מופיע בצורת היגדים שאינם מסוגלים לשנות משהו. נראה לי שהמקום שבו דברים בהחלט יכולים לזוז, זה מקום הקושי, כי הקושי מגלם בתוכו הנחה של תנועתיות, של שינוי, של דינמיות - ואם אשתמש במילה הממשית שאולי אינה המילה המתאימה - דינמיות של "הדבר". נידמה לי שרק התמונה מסוגלת להכיל את כל זאת.

השיח טרנס והדחקת סוגיית הגוף

לורן דיפון: כשאתה אומר זאת, ברור - ואתה ציטטת את לאקאן קודם, ואמנם אצל לאקאן פונקציית דימוי הגוף היא מרכזית, דרך שלב המראה והפיתוחים שפיתח סביב זה. יחד עם זאת, הוא מתייחס אל הגוף גם דרך סוגיית הדחף ומקומות הדחף. ובהוראה האחרונה שלו הגוף נשאר תמיד חיצוני לסובייקט - יש לנו אותו אבל אנחנו לא הוא - ומה שמעניין מאוד הוא שמתוך כך הוא נותר במובן מסוים חיצוני לסמלי, לא ניתן לשיימו ככזה, וכל אחד לפי הייחודיות שלו מנסה להמציא משהו כדי להסתדר עם הגוף הזה שהוא גורר אחריו. ללאקאן יש פיתוח שלם על כך: "l'on la, l'on la de l'air, l'on l'air de l'on la" (משחק מילים על הפועל "יש" והוא בלתי תרגום). המתרגמת. כלומר, יש לנו אותו ואנחנו גוררים אותו איתנו. ומה שמעניין הוא שיש אצלך קטע שלם בספר על האופן שבו פוקו ניגש לנושא האנדרוגינוס, למשל, אבל לא רק פוקו, אך אתה מנתח זאת, ונראה לי שכאן אנחנו חושבים על הגוף לא רק כדימוי אלא גם על הגוף הביולוגי מהיבט האינטר-סקס שלו, כי הרי זה השם שמעניקים לכך היום. אז נוכחים לדעת שמספר לא מבוטל של פרדוקסים הצצים היום מעצם ההנגדה הזאת של דימוי הגוף כפי שהוא מחויב להיות מיוצג, לגוף הביולוגי ככזה, פרדוקסים המחוללים הופעת סוג של ניתוק - אולי אפשר לחזור כאן למושג דיסוציאציה - בין ראשי התיבות LGB - לסביות, הומוסקסואלים וביסקסואלים, המצינויות אופני התענגות, בחירות, לבין ה-I - אינטרסקסואלי וה-T, הטרנסג'נדר, שמצביעים יותר על הזיקה לגוף הסובייקט עצמו ככזה. ואתה הוספת גם משהו שבעיניי הוא חשוב ביותר - פרדוקס נוסף, הפרדוקס של הפמיניסטיות, שאינן ג'או-פמיניסטיות, וזה מתקשר למשהו כמו TERF - trans-exclusionary radical feminist. הן מתייחסות אל הגוף הנשי, הביולוגי, הטבעי כגוף שאין לראות זיקה בינו לבין הגוף הנשי של הטרנס. כך שהגוף הביולוגי והטבעי שב אל תוך הממשי, והדימוי והסמלי אינם יכולים לגלם אותו במישרין, וכאן אתה מפתח תיאור שלם, בעיקר מבוסס על פוקו, בנוגע לסוגיית הגוף המוגמר והגוף כסופיות. אז אתה מצביע על התנועה הכפולה - מצד אחד הגוף שמשתנה, ההשלכות, והאקט ההצהרתי של הטרנס - "אני אישה", שמגיע עם הזקן שלו והכול, שם הדימוי אינו מופיע, ההתחפשות, מראית-העין לא מופיעים, כדי לומר מה זאת ההווה אישה באותו רגע. והדבר מעורר הגחה של פרדוקסים רבים, מאוד מרשימים, שאתה מפתח עבורנו בצורה מאוד מאלפת.

אריק מרטי: מה שמעניין כאן זה שהעניין תמיד הרבה יותר מסובך. צריך לחשוך במניכאיזמים שנוצרים. אלא שהתופעה טרנס מחוללת מניכאיזם רב-עוצמה באמצעות ההנגדה שנוצרת בין הטרנס לסטרייטים, או כל מה שאינו טרנס. בתוך העולם הטרנסי נראה לי שיש מרכיבים רבים המשבשים זאת. הדוגמה הבולטת ביותר היא, אולי, הדוגמה של הסופר פרסיאדו (Preciado), שיש לו עמדה מיוחדת במרחב הטרנסי - הוא מקבל את המוסכמות של המרחב הטרנסי מבלי לערער עליהן, על הצד הלוחמני, הצד של ההגנה על הזכויות וכו', ובד בבד המסלול האישי שלו הוא, לדעתי, קצת שונה ביחס לכך, בדיוק באמצעות דימוי הגוף. מה שמעניין אותי אצלו הוא הדימוי שלו, כלומר העבודה שהוא עושה על הגוף שלו, שאגב הוא לא רחוק ממה שהיה ה-Body Art בתקופה מסוימת.